

Nieuwsfeitjes

Jaargang 1. No 4

Nieuwe groep Moedige Moeders in Lisse ?

Te Lisse zijn er activiteiten om Moedige Moeders Lisse op te starten. Uiteraard wensen wij de drie dames veel succes!

Onze Trainingsdagen

Twee trainingsdagen zijn met succes verlopen, men had alle lof, daarom wordt overwogen om in het najaar nog een trainingsdag te organiseren.

Interviews in Opzij

Op verzoek van het SKANfonds zijn er enkele interviews gehouden voor in het Blad Opzij. Hierbij de teksten van deze interviews:

'Als ouder ben je ook verslaafd. Aan je kind'

Schaamte. Schuldgevoel. Teleurstellingen. Een verslaafd kind kan de ouders tot wanhoop drijven. Begrip en ondersteuning zijn voor de naasten van verslaafden moeilijk te vinden. De reguliere hulpverlening staat vaak machteloos, door een gebrek aan medewerking van de verslaafden. In 2004 besloten enkele moeders uit Volendam een werkgroep op te richten om de gezinnen achter de verslaafde kinderen te ondersteunen en te versterken.

Mede dankzij Skanfonds bieden inmiddels veertien werkgroepen van Moedige Moeders in Nederland kennis, informatie, steun, lotgenotencontact en weerbaarheidstrainingen.

'Manipulatie. Daar zijn ze goed in' Na mijn scheiding veranderde mijn zoon. Paul spijbelde veel, was drukker dan anders. Op een dag kwam aan het licht dat hij al weken niet op school was geweest. Speed, xtc, blowen – hij bleek het allemaal te doen. Ik zocht hulp, maar hij weigerde mee te werken en verplichten konden we het hem niet. Paul bleek zelf ook te dealen voor een paar zware jongens, die achter hem aanzaten toen hij niet kon betalen. Ze hebben mij ook gebeld, met doodsbedreigingen. "Nou, ik zie je wel verschijnen dan," zei ik. Zover is het gelukkig niet gekomen. "Manipulatie. Daar zijn verslaafden goed in. Als ze in de shit zitten, weten ze je te vinden. Ik heb Paul zó vaak geholpen. "Als je nou dit even doet, mama, dan ben ik eruit." Dat oergevoel, het moederinstinct om altijd je kind te helpen, heb ik leren onderdrukken door de trainingen van de Moedige Moeders. Zij leerden me dat je als ouder ook verslaafd bent. Aan je kind. Je moet 'nee' leren zeggen. Afstandelijk naar de problematiek kijken. Daar ben ik beter in geworden. Hij belde een keer vanuit Frankrijk, waar hij was opgepakt voor onbetaalde boetes. Of ik 700 euro kon sturen. Ik zei: "Je zoekt het maar uit, het is jouw probleem." Een verstandig besluit, maar ik sliep er niet beter van. Paul is nu 37, en hij gebruikt nog steeds. Al sinds ik me in 2007 aansloot bij de Moedige Moeders ben ik dankbaar voor het begrip dat ik daar krijg. Ze geven me het gevoel dat ik niet de enige ben die zo stom is om er elke keer weer in te trappen.'

Corrie Dupon, Moedige Moeder, bestuurslid Moedige Moeders Nederland en werkzaam voor de werkgroep in Goeree Overflakkee

‘Als de lamellen dag en nacht dicht zitten, schiet ik weer in de stress’

‘Op zijn 24^e ging Nick op zichzelf wonen, in een anti-kraakpand. Net begonnen aan zijn eerste fulltimebaan in de accountancy. In de weekenden gebruikte hij GHB, een drug die vroeger gebruikt werd als narcosemiddel. Het ging lang goed. Ik had niks in de gaten, tot mijn dochter zei: ik denk dat Nick verslaafd is. We zochten hem op en troffen hem in bed aan. Hij had zichzelf bevuild en was volledig *out*. De daaropvolgende jaren deed hij verschillende afkickpogingen. Keer op keer probeerden we te helpen. Maar je kunt als ouders niet helpen. Sterker nog: door er steeds maar voor hem te zijn help je de verslaving in stand te houden. Het vangnet moest weg.’

‘Om je kind los te kunnen laten is heel veel liefde nodig. Het is makkelijker om iemand te helpen, dan om dat vanuit liefde juist *niet* te doen. Toen hij me letterlijk vanuit de goot belde, ben ik hem niet gaan halen. Diezelfde avond is hij op straat gevonden, in zijn onderbroek. Meer dood dan levend is hij op de intensive care beland. De internist zei: “Als je zo doorgaat, ben je over een jaar dood.” Toen ging er bij hem een knop om. Hij is nu 31 en ruim een jaar clean. Ik ben blij en dankbaar, maar ik blijf op mijn hoede. Als de lamellen dag en nacht dicht zitten, schiet ik weer in de stress.

De bijeenkomsten van Moedige Moeders hielpen me om in te zien hoe zijn verslaving ons gezin ontwrichtte. Daardoor konden we besluiten om verder te gaan, desnoods zonder hem. Het is belangrijk om verslaving uit de taboesfeer te halen. Het zijn geen zwervers die onder een brug liggen. Er zit een heel gezin achter.’

Bep Kuijsters, Moedige Moeder

‘Een overdosis of een mes tussen zijn ribben’

‘Al op zijn 17^e ging het mis met Robby. Hij rookte jointjes, experimenteerde met GHB en cocaïne. Ik probeerde instanties ervan te overtuigen dat hij hulp nodig had. Maar die hulp was blijkbaar pas mogelijk als hij het diepste punt had bereikt. Maar hoe ver is dat in hemelsnaam? Mijn kind zwierf overal en nergens. Thuis was hij niet meer welkom sinds hij diverse malen van ons gestolen had.

Nadat mijn man overleed, plukte ik Robby toch weer van straat en nam hem in huis. Ik ben zijn moeder, ik móét hem helpen. Het leek goed te gaan. Tot ik erachter kwam dat hij weer geld stal om cocaïne te kunnen kopen. De zwartgeblakerde lepels stonden in de vaatwasser. Hij kookte cocaïne tot pure crack. Ik was ten einde raad. Hij ook. Hij kon niet meer. Zijn neusschotje had hij letterlijk kapot gesnoven. Gelukkig kon hij afkicken in Kaapstad. Via Skype zag ik voor het eerst sinds lange tijd weer mijn mooie zoon terug. Terwijl hij daar zat, ging bij mij ’s nachts regelmatig de deurbel. Stonden er de dealers voor de deur die nog geld kregen van Robby. Mijn grootste vrees was altijd: een overdosis of een mes tussen zijn ribben. Ze dreigden met van alles. Ik heb ze nooit een stuiver gegeven.’

‘Drie weken na zijn terugkeer was Robby terug bij af. Ik weigerde hem in huis te nemen. Hij woonde in een tentje. Ik waste zijn kleren, hij douchte hier. Eten en drinken zette ik voor hem in de voortuin als ik niet thuis was. Het werd net herfst toen hij op de trein stapte naar Duitsland. Daar is hij gepakt met drie kilo wiet. Hij kreeg 2,5 jaar. Zijn 25^e verjaardag vierde hij in een Duitse cel. Ik ben nu in overleg met de reclassering om terugval te voorkomen als hij naar Nederland komt. Misschien slagen zij waar de hulpverlening altijd heeft gefaald.

Toen ik het boek ‘Cokepunt’ las voel ik me voor het eerst begrepen. In het colofon stond iets over Moedige Moeders. Ik heb gebeld en bijna twee uur gepraat. Sindsdien bezoek ik regelmatig bijeenkomsten met lotgenoten. Dat voelt als thuiskomen.’

José Postema, Moedige Moeder